

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 353

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 mai 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 331 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7), art. 35 raportat la art. 27 alin. (3) și art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	2-4	a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică.....	8-10
Decizia nr. 364 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. 1, 1 ¹ și 1 ² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale	4-6	Decizia nr. 386 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică.....	10-12
Decizia nr. 381 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	6-8	Decizia nr. 387 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.....	13-14
Decizia nr. 385 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 23 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire		Decizia nr. 433 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 331**

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7), art. 35 raportat la art. 27 alin. (3) și art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7), art. 35 raportat la art. 27 alin. (3) și art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Floarea Grosu în Dosarul nr. 5.053/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă consilier juridic cu delegație la dosar pentru partea Consiliul Superior al Magistraturii, lipsesc autorul excepției și cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea că la dosar autorul excepției a depus o cerere prin care solicită amânarea judecării cauzei în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Consiliului Superior al Magistraturii nu se opune cererii de amânare.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii, apreciind că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Curtea respinge cererea de amânare.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Consiliului Superior al Magistraturii solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 raportat la art. 27 alin. (3) și art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004, considerând că aceasta nu este motivată conform prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Arată, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate a celorlalte texte de lege criticate este neîntemeiată. În acest sens, depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.053/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7), art. 35 raportat la art. 27 alin. (3) și art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.**

Excepția a fost ridicată de Floarea Grosu într-o cauză având ca obiect recursul împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a constatat încetarea mandatului său în funcția de președinte al Curții de Apel Târgu Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 61 alin. (1), art. 124 alin. (2) și alin. (3), precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că, potrivit art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, promovarea judecătorilor la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii pe baza unei simple proceduri de selecție. Așa fiind, soluționarea de către Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a recursului declarat împotriva hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, aduce atingere dreptului la un proces echitabil și cerinței de imparțialitate, respectiv art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituție. Autorul excepției mai arată că dispozițiile art. 35 raportate la dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 aduc atingere principiului independenței judecătorilor, consacrat de art. 124 alin. (3) din Constituție, deoarece ministrul justiției și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt membri de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii și participă la lucrările plenului având drept de vot în domeniul carierei judecătorilor. Prin prisma acestui argument subzistă și neconstituționalitatea prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, în condițiile în care promovarea se dispune de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii la care participă cu drept de vot ministrul justiției (membru al Guvernului) și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (numit la propunerea ministrului justiției). Totodată, se mai susține că prevederile art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004, potrivit cărora Plenul Consiliului Superior al Magistraturii îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament, contravin dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora

Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, împrejurarea că promovarea judecătorilor la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii prin procedura de selecție prevăzută de art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 și nu prin concurs nu aduce atingere imparțialității judecătorilor de la instanța supremă. Totodată, dispozițiile art. 35 raportate la dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 nu aduc atingere art. 124 alin. (3) din Constituție, întrucât între Consiliul Superior al Magistraturii sau o parte din membrii acestui organism, fie ei chiar de drept, cum este cazul ministrului justiției sau procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție sau celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, pe de altă parte, nu există raporturi de subordonare. Dispozițiile art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004 nu contravin prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, deoarece norma legală atacată este o normă de trimitere, care permite ca în condițiile stabilite prin legi speciale, aprobate de Parlament, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii să îndeplinească alte atribuții decât cele expres prevăzute la art. 35 lit. a)–e) din Legea nr. 317/2004 în legătură cu cariera judecătorilor și procurorilor.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. Astfel, art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 nu aduce atingere dreptului părților la un proces echitabil și nu încalcă principiul constituțional al unicității și imparțialității justiției. Faptul că hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii pot fi atacate cu recurs reprezintă o garanție a respectării dreptului părților la un proces echitabil și judecarea acestuia într-un termen rezonabil. Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 alin. (3) și art. 35 din Legea nr. 317/2004 și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 față de art. 124 alin. (3) din Constituție, se constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă sub niciun aspect independența judecătorului. Mai mult, independența justiției este garantată de dispozițiile art. 125 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la inamovibilitatea judecătorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului Consiliului Superior al Magistraturii, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (7), art. 35 raportat la art. 27 alin. (3) și art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, și art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 27 alin. (3): „*Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și hotărârile secțiilor se iau cu votul majorității membrilor prezenți.*”;

— Art. 29 alin. (7): „*Hotărârile prevăzute la alin. (5) pot fi atacate cu recurs, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.*”;

— Art. 35: *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor:*

a) *propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați;*

b) *numește judecătorii stagiați și procurorii stagiați, pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;*

c) *dispune promovarea judecătorilor și a procurorilor;*

d) *eliberează din funcție judecătorii stagiați și procurorii stagiați;*

e) *propune Președintelui României conferirea de distincții pentru judecători și procurori, în condițiile legii;*

f) *îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.*”;

— Art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004: „*Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii, dintre persoanele care au îndeplinit funcția de judecător în ultimii 2 ani la tribunale sau curți de apel, au obținut calificativul «foarte bine» la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar, s-au remarcat în activitatea profesională și au o vechime în funcția de judecător sau procuror de cel puțin 12 ani.*”

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca aducând atingere prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 61 alin. (1), potrivit căror Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, art. 124 alin. (2) privitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și alin. (3) referitor la independența judecătorilor, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea Constituțională reține următoarele:

Potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției. Așa fiind, împrejurarea că promovarea judecătorilor la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de Consiliul Superior al Magistraturii prin procedura de selecție prevăzută de art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 și nu prin concurs nu este de natură să aducă atingere imparțialității judecătorilor de la instanța supremă.

Astfel, prin art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 nu sunt încălcate prevederile art. 21 alin. (3) și art. 124

alin. (2) din Legea fundamentală și nici cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorul excepției beneficiind de toate garanțiile unui proces echitabil desfășurat în fața unei instanțe imparțiale.

Totodată, dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 nu aduc atingere nici art. 124 alin. (3) din Legea fundamentală, acestea fiind adoptate în acord cu prevederile constituționale ale art. 133 referitoare la structura Consiliului Superior al Magistraturii.

Curtea mai reține că dispozițiile art. 35 raportate la dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 dau expresie atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, așa cum au fost acestea reglementate prin art. 134 din Legea fundamentală. Nu se poate reține așadar că prin acestea s-ar încălca prevederile art. 124 alin. (3) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (7), art. 35 raportat la art. 27 alin. (3) și art. 35 lit. f) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii și art. 52 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Floarea Grosu în Dosarul nr. 5.053/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 364

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. 1, 1¹ și 1² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. 1, 1¹ și 1² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, excepție ridicată de Asociația Salariaților și Membriilor Conducerii Societății Comerciale „Crinul” — S.A. în Dosarul nr. 6.536/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, reprezentat prin președintele asociației, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, apreciind că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție. În acest sens, depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât textul legal dedus controlului nu conține, în sine, nicio dispoziție cu caracter retroactiv.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.536/3/2005, **Curtea de Apel București** —

Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. 1, 1¹ și 1² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația Salariaților și Membriilor Conducerii Societății Comerciale „Crinul” — S.A. cu ocazia soluționării unei cauze comerciale având ca obiect apelul formulat împotriva Sentinței nr. 4.488 din 3 noiembrie 2005 a Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, vizând o acțiune în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate derogă indirect de la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, prin aceea că modifică clauzele esențiale ale unor contracte încheiate anterior intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 25/2002, care și-au produs efectele conform voinței părților și actelor normative în baza cărora s-au perfectat. Așa fiind, apreciază că prin aplicarea retroactivă a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 se creează o poziție privilegiată pentru stat, în speță AVAS.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. 1, 1¹ și 1² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 este nefondată. Astfel, arată că nu se poate reține încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, câtă vreme în cauză efectele contractului privind stingerea tuturor obligațiilor și valorificarea tuturor drepturilor izvorâte din contract nu s-au produs anterior intrării în vigoare a ordonanței.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, fiind în deplină conformitate cu prevederile Legii fundamentale invocate în susținerea excepției. În acest sens, este invocată jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 460/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, notele scrise depuse la dosar, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 alin. 1, 1¹ și 1² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002, astfel cum au fost modificate și introduse prin Legea nr. 506/2002 pentru aprobarea

Ordonanței Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 26 iulie 2002.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

Art. 21 alin. (1): „În cazul desființării contractului pe cale convențională sau judiciară Autoritatea va reține de la cumpărător toate sumele achitate de acesta în contul contractului, reprezentând, după caz, avans, rate, dobânzi, penalități achitate cu orice titlu, până la desființarea acestuia.

(1¹) În cazul desființării contractului pe cale convențională sau judiciară, pentru prejudicii cauzate Autorității, cumpărătorul este obligat la plata daunelor-interese constituite din:

a) sumele reprezentând dobânzile și penalitățile datorate pentru ratele scadente și neachitate până la data desființării contractului, precum și penalitățile datorate ca urmare a neîndeplinirii celorlalte obligații contractuale;

b) sumele reprezentând dividendele încasate de cumpărător în perioada de valabilitate a contractului;

c) sumele prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.045/2001 privind recuperarea onorariilor de succes plătite consultanților de către Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului în cadrul Programului pentru Ajustarea Sectorului Privat (PSAL).

(1²) Prevederile alin. (1) și (1¹) se aplică și proceselor în curs de judecată având ca obiect desființarea contractului, începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe.“

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile“.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, Curtea respingând de fiecare dată excepția ca neîntemeiată. În acest sens sunt Decizia nr. 165 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 23 iunie 2003, și Decizia nr. 294 din 6 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 29 septembrie 2004.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că dispozițiile art. 21 alin. 1, 1¹ și 1² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 nu contravin principiului neretroactivității legii civile, statuat de art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât textul legal dedus controlului nu conține, în sine, nicio dispoziție cu caracter retroactiv, el urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 25/2002. Pe de altă parte, Curtea a reținut că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. 1, 1¹ și 1² din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, excepție ridicată de Asociația Salariaților și Membrilor Conducerii Societății Comerciale „Crinul” — S.A. în Dosarul nr. 6.536/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 381

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rocam Comprod” — S.R.L. din Luduș în Dosarul nr. 2.331/2006 al Tribunalului comercial Mureș — Judecătorul-sindic.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.331/2006, **Tribunalul comercial Mureș — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Rocam Comprod” — S.R.L. din Luduș în cadrul acțiunii având ca obiect cererea formulată de Societatea Comercială „Debit Colect” — S.R.L. din Baia Mare pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva autorului excepției.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate aduc o gravă atingere dreptului de proprietate și concurenței loiale. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate permit ca orice creditor să poată cere deschiderea procedurii insolvenței pe baza unei simple prezumții, în sensul că debitorul este în stare de insolvență, întrucât nu și-a achitat datoria timp de 30 de zile. Acest fapt este notat și în registrul comerțului, ceea ce dăunează reputației debitorului, iar creditorii de reacreditință își pot atinge scopul de a-l elimina de pe piață. Prevederea potrivit căreia, la cererea debitorului, creditorul poate fi obligat să depună o cautiune pentru acoperirea eventualelor pagube cauzate debitorului reprezintă, în opinia sa, o garanție ineficientă față de abuzul de drept al creditorului.

Tribunalul comercial Mureș — Judecătorul-sindic apreciază că, față de scopul procedurii speciale a insolvenței, instituite prin Legea nr. 85/2006, excepția ridicată nu este întemeiată, dispozițiile criticate nefiind contrare prevederilor constituționale invocate. În acest sens, face trimitere și la Decizia Curții Constituționale nr. 511/2005.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece procedura specială a insolvenței, instituită în concordanță cu atribuția exclusivă a legiuitorului, prevăzută de art. 126 alin. (2) din Constituție, conține garanții corespunzătoare pentru împiedicarea abuzului de drept din partea creditorilor, precum și pentru îndeplinirea obligației statului de a asigura libertatea comerțului și protejarea concurenței loiale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 31 alin. (1): „(1) Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:

a) cuantumul și temeiul creanței;

b) existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;

c) existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;

d) declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.”;

— Art. 33: „(1) În termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului.

(2) În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară.

(3) La cererea debitorului, judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 15 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor. Cauțiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitori. Dacă nu este consemnată în termen cauțiunea, cererea introductivă va fi respinsă.

(4) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, îi va respinge contestația și va deschide, printr-o sentință, procedura generală, situație în care un plan de reorganizare poate fi formulat numai de către administratorul judiciar sau de către creditorii deținând împreună sau separat minimum 20% din valoarea masei credale și numai dacă aceștia își exprimă intenția de a depune un plan în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1), respectiv la art. 60 alin. (2).

(5) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul nu este în stare de insolvență, respinge cererea creditorilor, care va fi considerată ca lipsită de orice efect chiar de la înregistrarea ei.

(6) Dacă debitorul nu contestă, în termenul prevăzut la alin. (2), că ar fi în stare de insolvență și își exprimă intenția de a-și reorganiza activitatea, judecătorul-sindic va da o sentință

de deschidere a procedurii generale. În cazul în care, din declarația debitorului, făcută până la data pronunțării sentinței, rezultă că acesta se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 1 alin. (2) sau a mai beneficiat de reorganizare în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii, judecătorul-sindic va pronunța o sentință de deschidere a procedurii simplificate.

(7) Prin sentința de deschidere a procedurii, judecătorul-sindic va dispune administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să efectueze notificările prevăzute la art. 61.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 44 alin. (1) și (2), privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, indiferent de titular, și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protejarea concurenței loiale și valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că a soluționat numeroase excepții de neconstituționalitate care au avut ca obiect dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, respingând în mod constant aceste excepții ca neîntemeiate. În acest sens este și Decizia nr. 805 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 995 din 13 decembrie 2006, când, ținând seama de contextul întregii reglementări a procedurii insolvenței, inclusiv de dispozițiile art. 33 din Legea nr. 85/2006, Curtea a reținut că procedura specială a insolvenței nu poate fi folosită în mod arbitrar, deoarece legea prevede condiții stricte pentru introducerea cererii de deschidere a procedurii, legate de caracterul cert, lichid și exigibil al creanțelor, precum și de starea de insolvență reală a debitorului. Introducerea cererii nu determină automat deschiderea procedurii insolvenței. Debitorul se poate apăra față de orice solicitare în acest sens, beneficiind de toate mijloacele și garanțiile procedurale legale care condiționează desfășurarea unui proces echitabil. El poate contesta și dovedi inexistența stării de insolvență, iar dacă judecătorul-sindic va constata că nu este în insolvență va trebui să respingă cererea creditorului, continuând procedura numai când constată netemeinicia contestației.

Garantarea și ocrotirea prin lege a proprietății private, precum și obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protejarea concurenței loiale și crearea cadrului favorabil valorificării tuturor factorilor de producție sunt deopotrivă valabile atât în privința apărării intereselor legitime ale debitorilor, cât și în privința promovării intereselor legitime ale creditorilor.

În legătură cu acest aspect, Curtea a amintit că procedura prevăzută de textele de lege criticate a fost instituită de legiuitor tocmai ca un mijloc de constrângere a debitorului care nu și-a executat voluntar obligațiile de plată, modalitate prin care nu a fost încălcat dreptul de proprietate al acestuia, în condițiile în care, în ceea ce îl privește, era ținut de existența unor creanțe certe, lichide și exigibile, ci s-a asigurat protecția dreptului de proprietate al titularilor unor asemenea creanțe, încălcat prin refuzul de executare din partea debitorilor rău-platnici.

Prin urmare, Curtea a constatat că dreptul de proprietate privată prevăzut de art. 44 alin. (1) teza întâi, de alin. (2) teza întâi și de art. 135 din Constituție nu este încălcat prin dispozițiile legale criticate.

Deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia amintită își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rocam Comprod” — S.R.L. din Luduș în Dosarul nr. 2.331/2006 al Tribunalului comercial Mureș — Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 385

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 23 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 22 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2006 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată de Panait Gelep în Dosarul nr. 6.193/36/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsesc părțile Inspectoratul Școlar Județean Tulcea și Ministerul Educației și Cercetării, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, autorul excepției arată că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie o situație inechitabilă între angajații din învățământ care

contribuie cu taxe și impozite în funcție de norma lucrată, ce poate fi diferită de la o persoană la alta, dar primesc indemnizații de concediu egale, ce nu țin cont de mărimea contribuțiilor. În consecință, solicită admiterea excepției și depune la dosar o adresă a Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei prin care se arată că la calculul indemnizației de concediu în instituțiile bugetare se au în vedere dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 250/1992 și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006, iar nu prevederile Codului muncii.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că textele de lege criticate se aplică tuturor persoanelor prevăzute de norma juridică, fără privilegii sau discriminări.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.193/36/2006, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 22 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2006 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a**

indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică. Excepția a fost ridicată de Panait Gelep cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 3.035 din 15 noiembrie 2006, pronunțată de Tribunalul Tulcea în Dosarul nr. 3.401/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor constituționale și reglementărilor internaționale referitoare la dreptul la muncă și la protecția socială a muncii, la dreptul la concediu plătit și la dreptul la salariu egal pentru muncă egală, întrucât prevăd acordarea indemnizației de concediu la nivelul salariului de bază și al sporurilor cu caracter permanent convenite pe perioada concediului de odihnă, fără a lua în calcul, în cazul cadrelor didactice, și drepturile salariale suplimentare realizate pentru activitatea desfășurată pe baza unei a doua norme sau cu plata cu ora. Aceste dispoziții legale sunt și discriminatorii, având în vedere că un cadru didactic care desfășoară o activitate corespunzătoare cu două norme primește indemnizație de concediu egală cu cea a altui cadru didactic care lucrează numai cu o singură normă, deși plătește contribuția la asigurările sociale în raport cu totalitatea veniturilor realizate.

Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textele de lege criticate sunt contrare dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 41 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc atingere dreptului la muncă și la protecția socială a muncii. De asemenea, arată că dreptul la protecția socială a muncii include și concediul de odihnă plătit, care se realizează în condițiile legii. În sfârșit, consideră că în cauză se pun în discuție interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale criticate, ceea ce nu reprezintă o problemă de constituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 145 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 5 iulie 2005,

aprobată prin Legea nr. 371/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.147 din 19 decembrie 2005. De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 22 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2006 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 23 ianuarie 2006 și aprobată prin Legea nr. 323/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 19 iulie 2006.

Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 a avut aplicabilitate numai în anul 2006, la data sesizării Curții nemaifiind în vigoare. Dispozițiile art. 22 alin. (3) și (6) au fost preluate însă, într-o redactare identică, în art. 23 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2007. Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța decât asupra prevederilor dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, Curtea urmează a se pronunța cu privire la aceste texte de lege.

Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 145 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „(1) Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent convenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă.

(2) Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a drepturilor salariale prevăzute la alin. (1) din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul, multiplicată cu numărul de zile de concediu.”;

— Art. 23 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007: „(3) La determinarea indemnizației de concediu de odihnă se vor lua în calcul, pe lângă salariul de bază, și sporurile de care beneficiază, potrivit legii.[...]

(6) Celelalte prevederi din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare, rămân în vigoare.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii și fără discriminări, și art. 41 alin. (2) referitoare la dreptul salariaților la protecția salarială a muncii, printre care și la concediul plătit. De asemenea, consideră că sunt încălcate și unele prevederi ale Declarației Universale a Drepturilor Omului. Astfel, sunt invocate dispozițiile art. 23 privind dreptul la muncă, dreptul la salariu egal pentru muncă egală și dreptul la o retribuire echitabilă și satisfăcătoare, ale art. 24 privind dreptul persoanei la

odihnă și recreație și ale art. 25 privind dreptul oricărui om la un nivel de trai decent.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 145 alin. (1) și (2) din Codul muncii stabilesc nivelul minim al indemnizației pentru perioada concediului de odihnă, care nu poate fi mai mic decât valoarea totală a drepturilor salariale convenite pe perioada respectivă, calculată pe baza mediei zilnice a veniturilor, înmulțită cu numărul zilelor de concediu.

În ceea ce privește dispozițiile art. 23 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, Curtea constată că acestea prevăd că la stabilirea indemnizației de concediu se iau în calcul, pe lângă salariul de bază, și sporurile de care beneficiază salariatul, potrivit legii, și că se aplică prevederile în materie ale Hotărârii Guvernului nr. 250/1992.

Autorul excepției este nemulțumit de faptul că la calculul indemnizației de concediu nu se ia în considerare și faptul că a fost încadrat, prin cumul, cu două norme didactice, pentru care a contribuit proporțional la asigurările sociale,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 23 alin. (3) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată de Panait Gelep în Dosarul nr. 6.193/36/2006 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 386

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 și ale art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, excepție ridicată de Lavinia Tamara Todor în Dosarul

nr. 4.067/30/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.067/30/2006, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 și ale art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006.** Excepția a fost ridicată de Lavinia Tamara Todor cu prilejul soluționării unui conflict de muncă.

În motivarea excepției autorul acesteia susține, în esență, că art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 și art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 împiedică liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil. În acest sens, arată că drepturile salariale au caracter civil, însă textele de lege criticate pun la dispoziția salariatului nemulțumit de modul de stabilire a salariului de bază o cale administrativă de contestare, iar nu posibilitatea adresării unei instanțe judecătorești competente să soluționeze pretențiile cu caracter civil, conform prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, consideră că termenul stabilit pentru introducerea contestației pe cale administrativă este de natură a împiedica accesul la justiție, întrucât legea dă posibilitatea de a ataca doar decizia inițială privind stabilirea drepturilor salariale, însă angajatul își poate da seama și ulterior că drepturile sale nu au fost corect acordate.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, iar dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 și Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 au avut o aplicabilitate limitată în timp, respectiv pentru anul 2005 și anul 2006, astfel că în prezent nu mai sunt în vigoare. Dispozițiile criticate din aceste acte normative au fost preluate însă în art. 30 din Ordonanța Guvernului

nr. 10/2007, text legal ce poate constitui obiect al controlului de constituționalitate. Referitor la aceste dispoziții de lege, arată că sunt constituționale întrucât nu îngădesc, ci prevăd expres accesul liber la justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.091 din 23 noiembrie 2004, și ale art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 20 ianuarie 2006.

Curtea constată că aceste acte normative au avut o aplicabilitate limitată în timp, stabilind salariile de bază ale personalului bugetar pentru anul 2005, respectiv pentru anul 2006, astfel că, la data sesizării Curții, nu mai erau în vigoare și nu puteau constitui, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, obiectul unei excepții de neconstituționalitate.

În același timp Curtea observă că soluția legislativă criticată a fost preluată într-o redactare identică în art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2007, text de lege potrivit căruia „(1) *Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază, sporurilor, premiilor și a altor drepturi care se acordă potrivit prevederilor prezentei ordonanțe este de competența ordonatorilor de credite.*

(2) *Contestația poate fi depusă în termen de 5 zile de la data luării la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale.*

(3) *Ordonatorii de credite vor soluționa contestațiile în termen de 10 zile, cu avizul organizațiilor sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, al reprezentanților salariaților, acolo unde nu sunt astfel de organizații sindicale.*

(4) *Împotriva măsurilor dispuse potrivit prevederilor alin. (1) persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente, potrivit legii, în termen de 30 de zile de la data comunicării soluționării contestației.*

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, și în art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu raportare la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 prevede o procedură administrativă pentru soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază, sporurilor, premiilor și a altor drepturi. Contestația trebuie depusă în termen de 5 zile de la data luării la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale la ordonatorul de credite, care este obligat să o soluționeze în termen de 10 zile. Salariatul nemulțumit de soluția ce i se comunică se poate adresa în termen de 30 de zile instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente.

Curtea constată că această reglementare nu numai că nu îngrădește, dar prevede expres exercitarea dreptului de acces liber la justiție. Instanțele de contencios administrativ fac parte din categoria instanțelor instituite prin lege, independente și imparțiale, corespunzătoare cerințelor prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Această

normă juridică internațională are în vedere cauzele civile și cele penale, în sfera materiei civile intrând toate cauzele care nu au caracter penal.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că instituirea prin lege a unei proceduri administrative prealabile, de natură să faciliteze soluționarea mai operativă a nemulțumirilor determinate de anumite acte sau măsuri administrative, nu îngrădește exercițiul dreptului de acces liber la justiție, atât timp cât persoana nemulțumită cu soluția dată pe această cale se poate adresa instanței judecătorești, în fața căreia beneficiază de toate garanțiile și mijloacele procedurale care condiționează desfășurarea unui proces echitabil.

De asemenea, Curtea constată că alin. (1) al art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 se referă la „soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază, sporurilor, premiilor și a altor drepturi care se acordă potrivit prevederilor prezentei ordonanțe”, fără a limita posibilitatea de a ataca aceste acte „doar la decizia inițială privind stabilirea drepturilor salariale”, așa cum pretinde autorul excepției. Faptul că este prevăzut un termen în care cel interesat se poate adresa justiției nu poate fi interpretat ca o limitare a accesului liber la justiție. Astfel, prin Decizia nr. 123 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 22 martie 2006, Curtea a arătat că „stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la liberul acces la justiție și la un proces echitabil”. Aceasta, deoarece „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată de Lavinia Tamara Todor în Dosarul nr. 4.067/30/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 387

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Gheorghe Deji-Broșteanu în Dosarul nr. 1.359/118/2006 (nr. vechi 533/AS/2006) al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.359/118/2006 (nr. vechi 533/AS/2006), **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Deji-Broșteanu cu prilejul soluționării acțiunii civile având ca obiect cererea de anulare a deciziei de stabilire a pensiei și recalcularea acesteia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că art. 88 din Legea nr. 19/2000 este discriminatoriu și încalcă liberul acces la justiție. Astfel, consideră că, în condițiile în care nu există o cale administrativă de contestare a calculului pensiei și în care termenul de 45 de zile prevăzut pentru contestare în fața instanței de judecată se poate dovedi a nu fi de ajuns pentru a fi cunoscute eventualele erori de calcul, dispoziția potrivit căreia decizia casei teritoriale de pensii necontestată în termen este definitivă creează discriminări între pensionari, întrucât pentru unii dintre aceștia greșelile de calcul nu mai pot fi corectate niciodată.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât art. 88 din Legea nr. 19/2000 se aplică fără nicio discriminare tuturor persoanelor care se pensionează. De

asemenea, arată că principiul liberului acces la justiție se materializează în dreptul fiecărei persoane de a introduce acțiuni înlăuntrul unor termene procedurale stabilite.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, deoarece acesta se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația vizată prin ipoteza normei, fără discriminări pe criterii arbitrare și nu îngreudește accesul liber la justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Autorul excepției a criticat ca fiind neconstituționale dispozițiile art. 80, 81, 87 și 88 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările ulterioare. Tribunalul Constanța — Secția civilă a respins ca fiind inadmisibilă excepția privind art. 80, 81 și 87, sesizând Curtea Constituțională numai cu excepția de neconstituționalitate a art. 88, care, modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001, are următorul conținut: „*Decizia casei teritoriale de pensii, necontestată în termen, este definitivă.*”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2) și art. 21 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi și la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat constituie o normă de procedură a cărei stabilire cade în competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, care este în drept să instituie regulile de procedură, precum și

modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege. Prin urmare, stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție, inclusiv sub aspectul termenelor, nu constituie o încălcare a dreptului la liberul acces la justiție și la un proces echitabil.

În situația vizată în speță, deciziile emise de casele județene de pensii pot fi contestate de persoana interesată la tribunalul în a cărei circumscripție își are domiciliul. Astfel, posibilitatea exercitării căii de atac este asigurată

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Gheorghe Deji-Broșteanu în Dosarul nr. 1.359/118/2006 (nr. vechi 533/AS/2006) al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 433

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Zhu Weifen în Dosarul nr. 7.459/302/2005 (număr vechi 7.403/2005) al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză, desemnat în vederea asigurării traducerii pe parcursul soluționării excepției de neconstituționalitate.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiului Național pentru Refugiați a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta precizează că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, întrucât Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată, dar reglementarea criticată a fost preluată de articolul mai sus menționat. Pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.459/302/2005 (număr vechi 7.403/2005), **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța**

Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Zhu Weifen într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva sentinței prin care Judecătoria Sectorului 5 București a respins plângerea formulată împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat sau a protecției umanitare condiționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că redactarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este imprecisă în ceea ce privește protejarea dreptului la respectarea vieții de familie, ca o condiție de acordare a protecției umanitare. În opinia sa, textul de lege criticat nu stabilește cu suficientă claritate limitele și modalitățile de exercitare a marjei de apreciere acordate autorităților competente în materia acordării statutului de refugiat.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 oferă suficiente elemente pentru a fi înțelese condițiile în funcție de care se poate acorda forma solicitată de protecție umanitară, fără să aducă atingere dreptului la viața de familie, garantat de Constituție, astfel că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, iar soluția legislativă conținută în textul criticat a fost preluată, de principiu, de art. 26 din legea amintită. Apreciază că nu este pertinentă critica prin raportare la prevederile art. 48 din Constituție și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, precum și aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat sunt aspecte ce excedează obiectului controlului de constituționalitate, acestea fiind atribute ale organelor competente în această materie sau ale instanței de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004.

La data sesizării Curții Constituționale, aceste prevederi erau abrogate prin efectul dispozițiilor art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, intrată în vigoare la 16 august 2006.

Prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 au fost preluate, în esență, de art. 26 din Legea nr. 122/2006, care instituie o formă de protecție a străinilor și apatrizilor, denumită protecție subsidiară.

În consecință, prin prezenta decizie, Curtea se va pronunța asupra constituționalității dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, care au următorul conținut: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege:*

1. *condamnarea la pedeapsa cu moartea ori executarea unei astfel de pedepse; sau*

2. *tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; sau*

3. *o amenințare serioasă, individuală, la adresa vieții sau integrității, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern ori internațional, dacă solicitantul face parte din populația civilă.*“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin prevederilor art. 48 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor, precum și prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 122/2006, prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentul dosar și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Astfel, prin deciziile nr. 702 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006, nr. 841 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 22 ianuarie 2007, și nr. 64 din 25 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 15 februarie 2007, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute.

Cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhu Weifen în Dosarul nr. 7.459/302/2005 (număr vechi 7.403/2005) al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 153301